

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený X.
státní příslušnost Běloruská republika
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 4, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2021, č. j. OAM-466/ZA-ZA11-ZA08-R2-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 9. 11. 2021 k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2021, č. j. OAM-466/ZA-ZA11-ZA08-R2-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mu mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že žalovaný pochybil při posouzení otázky, zda žalobci hrozí v případě návratu do domovského státu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Žalovaný posuzoval tvrzení žalobce izolovaně a zlehčoval situaci, shledal, že žalobci sice hrozí nebezpečí, ale toto nedosahuje takové intenzity, aby mu byla udělena mezinárodní ochrana. Žalobce popsal, jakým způsobem byl v domovské zemi pronásledován a co mu hrozí v případě návratu do domovského státu. Žalobce jasně prokázal, že se podílel na protestních akcích opozice a že byl kvůli tomu již v minulosti pronásledován. Žalovaný ve svém rozhodnutí cituje mnoho podkladů, které jasně prokazují, že opozice je v Bělorusku pronásledována, a žalobci tedy hrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání.
3. Žalovaný nezohledňuje jím samotným shromážděné podklady a tyto neváže k aktuální situaci žalobce. Žalovaný řádně neodůvodnil, proč nebyl žalobci udělen azyl a neoznačil důkazy, ze kterých při rozhodování vycházel. Správní orgán se s podklady rozhodnutí nevypořádal dostatečně, a zapříčinil tak nezákonnost i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
4. Závěry a názory správního orgánu při posouzení důvodnosti udělení azylu podle § 12 zákona o azylu na základě tohoto ustanovení jsou zcela protichůdné a svědčí o nezájmu správního orgánu posoudit náležitě důvodnost žádosti účastníka řízení. Žalobce v rámci pohovorů uvedl mnoho skutečností, na základě kterých je v Bělorusku pronásledován a na základě kterých by mu měl být udělen azyl. Žalobce jasně uvedl, že je členem opozice, účastnil se jejích akcí a již byl vystaven mučení, nelidskému a ponižujícímu zacházení nebo trestání. Žalovaný k tomu uvádí, že v Bělorusku je s opozicí takto často zacházeno, bez jakéhokoli odůvodnění však uvádí, že v případě žalobce tomu tak není. Takový postup jednoznačně zapříčiňuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, a to nejen v dané části rozhodnutí, ale i v části rozhodnutí směřující k doplňkové ochraně.
5. Žalovaný by se měl věnovat tvrzením žalobce a dokladům ve správním spisu, nikoliv se pouze snažit nalézat důvody pro zamítnutí žádosti. Žalobce pochybuje o objektivitě podkladů pořízených státními institucemi České republiky, kdy zájmem státu není udělovat mezinárodní ochranu jednotlivcům.

6. Ve vztahu k posouzení důvodnosti udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu absentuje individuální posouzení důvodů žalobce pro udělení této formy mezinárodní ochrany. Žalovaný měl posoudit, zda žalobci hrozí v případě návratu do země původu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 71/2006-82 platí, že „[p]ovinnost nevystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu (čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.) je dána, pokud hrozí, reálné nebezpečí, že bude takovému zacházení vystaven“. Žalobci by v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení ze strany státních orgánů země původu. Žalovaný tuto možnost zcela odmítá a důkazy svědčící pro důvodnost žádosti žalobce správní orgán bez zjevného důvodu ignoruje a nijak nezohledňuje. Žalovaný se navíc při posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany zcela nelogicky zabývá skutečnostmi, které žalobce nikdy v průběhu řízení neuváděl a o které svou žádost ani neopírá.
7. Žalovaný se nedostatečně zabýval otázkou udělení doplňkové ochrany. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné. I správní uvážení musí probíhat v rámci zákonných mezí a je limitováno zákazem libovůle a zákazem zneužití správního uvážení. Aby však soudy byly schopny přezkoumat, zda správní uvážení nevybočilo ze zákonných mezí nebo nebylo zneužito, je třeba, aby jeho použití bylo vždy náležitým a patřičným způsobem odůvodněno.
8. Žalobce namítal porušení § 23c písm. c) zákona o azylu, neboť žalovaný nevycházel při rozhodování z dostatečně přesných informací. Informace, ze kterých při posuzování žalovaný vycházel, nelze považovat za dostatečně aktuální pro zjištění stavu věci v souladu s § 3 správního řádu tak, aby o relevanci takového zjištění nebyly důvodné pochybnosti. Stejně tak napadené rozhodnutí nebere v potaz aktuální vývoj situace v rozporu s ust. § 23c písm. c) zákona o azylu. Napadené rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné a nezákonné.
9. Dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, č. j. 1 Azs 137/2018-50 je specifikem azylového řízení rovněž zásada, že v případě pochybností se postupuje ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný ve věci nerozhodoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, která se týká důkazního břemene v řízení ve věci mezinárodní ochrany a evidentně vychýlil důkazní břemeno v neprospěch žalobce, když dle svých vyjádření trvá na prokázání výrazné pravděpodobnosti, potažmo existujícího (nikoli hrozícího, jak vyžaduje zákon) nebezpečí porušení mezinárodních závazků České republiky.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný nesouhlasí s obsahem žalobních námitek. Žalovaný v reakci na zrušující rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2019, č. j. 4 Az 66/2018-28 realizoval s žalobcem doplňující pohovor za účelem řádného zjištění stavu věci, shromáždil dostatek relevantních aktuálních podkladových informací v souladu s požadavky vyjádřenými ve zrušujícím rozsudku a opatřil překlad žalobcem doložených materiálů. Případ posoudil znovu v uvedeném kontextu řádně zjištěného stavu věci a s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem týkajícím se individuální situace žalobce.

7. Souhlasit nelze s tvrzením o izolovaném posouzení žalobcových sdělení. Z obsahu odůvodnění správního rozhodnutí je zcela zřetelně patrná snaha posoudit jeho situaci komplexně, v souladu s intencemi vyjádřenými ve zrušujícím rozsudku. Žalovaný poskytl žalobci dostatečný prostor pro upřesnění a doplnění již poskytnutých informací. Realizoval s ním další pohovor, zabýval se podrobně materiály, které žalobce na podporu svých tvrzení doložil. K posouzení takto získaných informací přistoupil poté, kdy měl k dispozici dostatek podkladů, včetně aktuálních informací vypovídajících o situaci v zemi státní příslušnosti. K žalobní argumentaci podotýká, že zohlednění časových a věcných souvislostí žalobcem prezentovaného azylového příběhu na pozadí objektivních informací o zemi původu nemůže být interpretováno jako izolované posouzení jednotlivých tvrzených skutečností. Je totiž evidentní, že žalovaný tvrzení žalobce analyzoval na základě zjištění o situaci v Bělorusku nejen v době, kdy se žalobce měl účastnit demonstrace, ale i v době pozdější, kdy se již žalobce na území Běloruska nenacházel. Opatřil do spisu i informace o situaci relativně nedávné, následující po posledních prezidentských volbách v zemi. Během posuzování měl na zřeteli individuální okolnosti žalobcova případu, které jej činí jedinečným ve vztahu k jiným osobám a jež správní orgán pominout nemůže. Situaci žalobce vzhledem ke zjištěným skutečnostem shrnul a vyhodnotil ji jak ve vztahu k jednotlivým v úvahu připadajícím ustanovením, dle nichž lze dle zákona udělit azyl, tak k těm, dle nichž lze udělit doplňkovou ochranu. Takový postup vychází ze systematiky právní úpravy a přispívá naopak k přehlednosti a přezkoumatelnosti správního rozhodnutí.
8. K tvrzení o dlouhodobém boji žalobce za svá práva a o jeho podílu na protestních akcích opozice žalovaný připomíná, že z protokolů o pohovorech s žalobcem realizovaných v průběhu správního řízení nevyplývá soustavná, setrvalá či opakovaná angažovanost v opozičním dění v této zemi. Žalobce při poskytnutí údajů ke své žádosti sdělil, že nemá politické přesvědčení, nikdy nebyl členem politické strany či hnutí, pouze se dne 25. 3. 2017 účastnil mítinku na výročí Dne svobody. Tuto účast označil již dne 14. 6. 2017 za jediný důvod své žádosti. Výslovně uvedl, že jiné potíže ani jiný konflikt s policií do té doby neměl. V následném pohovoru poukázal na demonstraci dne 15. 3. 2017, k té však výslovně sdělil, že se jí neúčastnil. K mítinku dne 25. 3. 2017 upřesnil, že ani nevěděl, zda je povolený. Dodal, že v takových věcech se nevyzná, ale má za to, že povolený byl. Probíhal klidně a pod dohledem policie. V textu doprovázející žalobcem doloženou fotografii z demonstrace je uvedeno, že akci navštívilo kolem 200 osob a vše se odehrálo bez zadržení. I jeho další sdělení v průběhu demonstrace dne 25. 3. 2017 svědčí o tom, že se na její organizaci nepodílel a byl pouhým pasivním účastníkem dění na této akci. Ani po ní se na opozičně zaměřených aktivitách nepodílel. Na dotaz, zda se od doby konání demonstrace politicky či veřejně angažoval, odpověděl výslovně, že ne. Z jeho sdělení vyplývá, že na radu a s přispěním nevlastního bratra ze země odcestoval. Námitka proto postrádá jakoukoli oporu v řádně zjištěném stavu věci, naopak účelově a tudíž nepřijatelně posouvá obsah žalobcových tvrzení.
9. Žalovaný také poukázal na žalobcův bezproblémový odjezd z Běloruska v roce 2017, popsané zadržení by nebylo možné hodnotit jako zbavení osobní svobody takového rázu, aby dosahovalo stupně závažnosti vyžadované pro udělení azylu pro pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. Stejně tak žalovaný neshledal, že by žalobcova účast na jediné demonstraci v roce 2017 vzbudila tak

intenzivní zájem běloruských bezpečnostních složek, aby bylo možno přijmout jako přiměřeně pravděpodobné jeho následné pronásledování.

10. Žalobci nemohl být udělen azyl ani podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť k tomu nebyly naplněny předpoklady. Žalovaný podrobně rozebral dostupné informace týkající se demonstrace konané v G. dne 25. 3. 2017 a vysvětlil, proč žalobcovu účast na ní považuje za ojedinělou participaci na politickém dění v Bělorusku. Vzhledem ke zjištěným informacím konstatoval, že po této povolené akci nedošlo k žádnému zatýkání, akce byla samovolně rozpuštěna bez zásahu policie. Žalovaný neshledal, proč by policie měla žalobce hledat nebo vůči jmenovanému v této souvislosti vést nějaké soudní řízení, a pokud se to děje, je zjevné, že důvod je jiný, než žalobce tvrdí. Žalovaný poukázal na to, že žalobce dle svých sdělení není v Bělorusku trestně stíhán a z Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 25. 5. 2020 vyplývá, že policie selektivně kontroluje a obtěžuje osoby, které žijí v jiném místě než oficiálně registrovaném ve vnitřním pasu. Vzhledem k charakteru kontrol bez jakéhokoli obvinění žalovaný dospěl k přesvědčení, že smyslem kontrol policie byl právě důvod zmíněný v Informaci OAMP.
11. Pokud vyplývá hrozba žalobcova pronásledování toliko z obecné politické situace v Bělorusku ve spojitosti s jeho účastí na jedné protestní akci v roce 2017, postrádají takové obavy objektivní prvek, pro který by bylo možné o nich uvažovat jako odůvodněných. Objektivní stránku obav nenaplní ani další žalobcem uvedené skutečnosti, tedy údajné návštěvy policie u matky žalobce. Náznak politické aktivity v podobě účasti na jedné demonstraci v roce 2017, za současné absence jakýchkoli jiných azylově relevantních důvodů pronásledování, nelze hodnotit jako dostatečný prospektivně působící důvod podané žádosti, který by žalobcovo přesvědčení o jeho nezákonném uvěznění nebo jiném pronásledování po návratu do vlasti činil pravděpodobným. Vzhledem k žalobcovu pobytu mimo Bělorusko od roku 2017 nemohl správní orgán shledat ani riziko, jež by v případě jeho návratu do vlasti mohlo souviset s děním v zemi po prezidentských volbách v roce 2020, neboť vzhledem k podkladům nelze hovořit o náhodném násilí či pronásledování.
12. Rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností či jinou nezákonností ani v části týkající se doplňkové ochrany. I ve vztahu k možnosti eventuální hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu se žalovaný vypořádal podrobně se všemi ve věci podstatnými okolnostmi. Prostý nesouhlas žalobce se závěrem, k němuž žalovaný na základě sledu logických úvah dospěl, nelze považovat za argumentaci způsobitou zvrátit věcně správné a zákonné rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že žalobce na jeho právech nezkrátil. Nejde o postup v neprospěch žalobce, zařadil-li z důvodu procesní opatrnosti do odůvodnění mj. i pasáž vztahující se k postavení neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, v níž shrnuje, že z informací MZV ČR nevyplývá, že by byl uplatňován postih či diskriminace u těchto běloruských občanů. Žalobce sice důvod související s podáním žádosti o mezinárodní ochranu v ČR ve správním řízení neuvedl, formuloval však námitku tohoto obsahu v řízení před soudem, jakkoli soud tuto námitku neshledal důvodnou pro neunesení břemene tvrzení z jeho strany.
13. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

14. Žalobce podal dne 10. 6. 2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 14. 6. 2017 poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce uvedl, že nemá politické přesvědčení, nikdy nebyl členem politické strany ani hnutí, pouze se účastnil mítinku dne 25. 3. 2017. Jako důvod své žádosti uvedl účast na mítinku dne 25. 3. 2017, kdy byl zadržen policií a odvezen na policejní oddělení k výslechu. Vyptávali se jej, kdo je hlavní organizátor mítinku, kdo byli účastníci mítinku, s kým byl. Jiný policista jej následně bil po zádech a ledvinách. Říkal, že žalobce je ten hlavní pořadatel mítinků. Umístili jej do cely, kam následně přišli dva policisté a znovu jej začali bít. Křičeli na něj, že se má přiznat a podepsat jejich papíry. Druhý den ráno za ním přišli další policisté, kteří se žalobce ptali, proč se jeho fotografie objevila v internetových novinách, a znovu mu dávali stejné otázky. Pustili jej do 24h od zadržení. Dne 3. června, když byl žalobce již v České republice, mu volala matka a sdělila mu, že u nich v bytě byla provedena domovní prohlídka. Zahájili s ním trestní řízení a vyhlásili po něm pátrání. Žalobce předložil žalovanému předvolání od policie a fotografie z mítinku. Zároveň doložil odkaz k webovým stránkám, kde se píše o mítinku a kde je žalobce na fotografii. Žalobci bylo dne 27. 9. 2018 umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany.
15. Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 10. 2018, č. j. OAM-466/ZA-ZA11-ZA18-2017 (dále jen „první rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany“) žalovaný rozhodl tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu se neuděluje. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 11. 2019, č. j. 4 Az 66/2018-28, zrušil první rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud shledal, že žalovaný neprokázal opak toho, co tvrdil žalobce, tj. jeho závěry neměly oporu ve správním spisu. Co se týče uplatňování politických práv ze strany žalobce a žalobcova incidentu s policií, svým chybným závěrem znemožnil dostatečné zjištění skutkového stavu. Ve vztahu k možnosti nalézt vnitrostátní ochranu v zemi původu byl závěr žalovaného přímo v rozporu se správním spisem. Městský soud žalovanému uložil, aby přijal závěr, že i ojedinělé uplatňování politických práv může představovat v konkrétním případě pronásledování a svévolné zadržení a bití policií může být v konkrétním případě pronásledováním či skutečností zakládající důvodné obavy z pronásledování. Žalovaný měl následně posoudit, zda je či není takový i žalobcův případ. Měl se především zaměřit na to, nakolik jsou v Bělorusku ohroženi pronásledováním či vážnou újmu řadoví demonstranti, zda byli postihováni jen jednorázovou správní sankcí, či zda čelili dalším perzekucím, nakolik byly demonstrace v únoru a březnu 2017 svým rozsahem a charakterem výjimečné či běžné v rámci Běloruska a nakolik byly vzhledem k jiným běloruským demonstracím výjimečné či běžné následné represe státních orgánů. V dalším řízení měl žalovaný podstatným způsobem doplnit správní spis o aktuální a adresné podklady k doložení skutečností, jež bylo třeba zjistit.
16. Žalovaný v dalším řízení provedl s žalobcem dne 17. 7. 2020 pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce uvedl, že jej policisté hledají každý měsíc. Uvedl, že neví o tom, že by byl oficiálně z něčeho obviněn. Žalobce tvrdil, že ho nadále každý měsíc hledají, neboť se před volbami opět konaly protivládní mítinky. Žalobce se o demonstraci dne 25. 3. 2017 dozvěděl z internetu. Uvedl, že lidé chtěli vyjádřit svůj názor na to, že někteří jsou nezákonně vězněni. Žalobce uvedl, že si na mítink přišel

poslechnout řečníky, kteří se vyjadřovali k politice a k tomu, co se v zemi děje. Podle informací na internetu bylo na mítinku něco kolem 180 osob. Trval asi 2-3 hodiny a žalobce na něm byl od začátku do konce. Žalobce dne 14. 9. 2020 doplnil do spisu dvě fotografie dopisů, jež přinesla policie do místa jeho bydliště v X, přičemž jeho matka obálky vyfotila a policie si je zase odnesla, neboť je měla v úmyslu doručit do vlastních rukou žalobci. Jeden z dopisů měl být doručován dne 3. 8. 2020 a druhý měl být doručován dne 17. 8. 2020. Žalovaný si opatřil překlad těchto obálek. Právní zástupce žalobce byl pozván k seznámení s podklady rozhodnutí ve věci žádosti žalobce, k tomuto úkonu se však nedostavil.

17. Napadeným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu. Dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalovaný shledal, že byl-li protest dne 25. 3. 2017 v G. povolený, nebylo logické, aby policie po žalobci požadovala přiznání se k jeho organizaci a aby byl dotazován na identitu osob, které na mítinku veřejně vystupovaly. Žalovaný zdůraznil, že ze zpráv o zemi původu nevyplývá, že by po tomto mítinku docházelo k zatýkání, či že by tato akce byla svým charakterem a rozsahem způsobila vyvolat zvýšený zájem státních orgánů. Byl-li žalobce skutečně zatčen, jednalo se o zcela náhodné zadržení bez jakékoliv přímé vazby na organizaci a průběh mítinku. I s ohledem na následující vývoj událostí a žalobcův bezproblémový odjezd z Běloruska nelze žadatelovo možné zadržení kvalifikovat jako zbavení osobní svobody takového rázu, aby dosahovalo stupně závažnosti vyžadované pro udělení azylu pro pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. Žalovaný připustil, že v Bělorusku téměř rok trvá období občanského/politického napětí a nepokojů. Běloruské státní orgány se však při svých represích zaměřovaly na přední členy opozice, členy ozbrojených složek, které se proti nim postavili nebo na přímé účastníky demonstrací. Žalobce přitom nespadá ani do jedné z těchto kategorií. Žalovaný neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování žalobce ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Při posuzování podmínek pro udělení doplňkové ochrany nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Ve vztahu k hrozícímu mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání žalovaný vycházel z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný poukázal na skutečnost, že pouze několik dní po propuštění ze zadržení si žalobce bez potíží vyřídil doklady k odjezdu ze země a s vědomím státních orgánů, které přesně monitorují přechod svých občanů přes hranice, vycestoval ze země. K žalobcem předloženým dopisům, které měly potvrzovat trvající zájem o jeho osobu, žalovaný odkázal na jejich hodnocení ve vztahu k otázce podmínek pro udělení azylu. Žalovaný neshledal, že by žalobcův návrat bylo možné automaticky považovat za relevantní ve vztahu k hrozbě vážné újmy. Odkázal také na zprávu OAMP MVČR, Vývoj po prezidentských volbách z 9. 8. 2020 ze dne 14. 12. 2020, dle níž za ohrožené skupiny lze označit zejména čelní představitele opozice, vůdčí aktivisty a organizátory protestů, novináře a pracovníky médií (včetně internetových), hodnostáře katolické církve a řadové účastníky demonstrací. Žalovaný uzavřel, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobce není organizátorem ani mluvčím žádné opoziční skupiny, veřejně na žádném setkání nevystupoval a ani ho neorganizoval, není dle

žalovaného důvod se domnívat, že by se o žalobce měly státní orgány jakkoli blíže zajímat. Žalovaný konstatoval, že žalobce se po volbách v srpnu 2020 nenacházel v zemi původu, a neúčastnil se tedy ani demonstrací. Ve vztahu k § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný konstatoval, že v zemi původu žalobce neprobíhá ozbrojený konflikt. Žalovaný zároveň neshledal, že by vycestování žalobce představovalo rozpor s mezinárodními závazky České republiky.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Podle § 12 písm. a) zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.*
20. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
21. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
22. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
23. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45 *„závěr správního orgánu o tom, že azylový příběh žadatele o udělení mezinárodní ochrany či jeho část jsou nevěrohodné, je podmíněn důsledným přezkoumáním hodnověrnosti této výpovědi, na což by se měl zaměřit pohovor s žadatelem, a jeho výpověď by následně měla být řádně vyhodnocena dle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou v podstatě shrnuty v čl. 4 odst. 5 směrnice 2011/95/EU. Mezi tyto indikátory hodnověrnosti patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní a její plauzibilita ve světle relevantních informací o zemi původu....“*
24. Žalobce namítal, že jasně prokázal, že se podílel na protestních akcích opozice a byl kvůli tomu v minulosti pronásledován. Mezi žalobcem a žalovaným není rozpor v tom,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

že se žalobce účastnil mítinku v G. dne 25. 3. 2017. Žalovaný však neuvěřil, že byl žalobce skutečně v souvislosti s těmito protesty zadržen a mučen.

25. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný neshledal výpověď žalobce konzistentní se zprávami o zemi původu žalobce a neuvěřil mu události, které následovaly po jeho účasti na mítinku dne 25. 3. 2017. Přestože žalovaný nehodnotil jednotlivé indikátory hodnověrnosti postupně, z rozhodnutí je nepochybné, že o zadržení žalobce pochyboval z důvodu nedostatku externí konzistentnosti (dle zpráv o zemi původu byl mítink dne 25. 3. 2017 povolen a v rámci tohoto protestu nedošlo k zadržení jeho účastníků) a z důvodu nedostatečné plauzibility (bezpečnostní složky měly po žalobci požadovat, aby se přiznal k organizaci demonstrace, přestože tato byla povolena a organizátoři museli o povolení konání protestu požádat). Žalovaný nehodnotil vnitřní konzistentnost žalobce, ani zda byla jeho výpověď dostatečně podrobná. Přestože měl žalovaný důsledně přezkoumat hodnověrnost výpovědi žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45), má soud za to, že je z rozhodnutí nepochybné, z jakých důvodů měl žalovaný pochybnosti o věrohodnosti výpovědi žalobce.
26. Informace OAMP ze dne 15. 4. 2021 Protesty v únoru a březnu 2017, Události v G. 25. 3. 2017, uvádí, že v únoru roku 2017 vypukly tisícové protesty za zrušení daně vyměřené osobám, které v kalendářním roce odpracují méně než 183 dní. Vláda 9. 3. 2017 reagovala příslibem revize daně. Protirežimní protesty přesto neustaly. Dle zprávy byly únorové protesty poklidné. Ve dnech 5. až 19. 3. 2017 měly demonstrace různého rozsahu proběhnout v celkem 14 běloruských městech; na rozdíl od února již v některých případech došlo k zásahům pořádkových jednotek. Dle zprávy byla protestní akce v G. úřady povolena a informace o zatýkání se v těchto městech neobjevily. V G. se shromáždilo několik set osob; povolená akce probíhala v K. parku, měla probíhat od 12:00 do 14:30h (nakonec byla organizátory rozpuštěna ve 13:40) a obešla se bez násilných incidentů. Dle zprávy se následujícího dne v G. shromáždilo asi 30 osob na nepovolené akci v Ž. parku. Po opakovaných výzvách pořádkových složek se však účastníci rozešli a i v tomto případě se akce obešla bez násilí. Také článek, který ke své žádosti doložil žalobce, uvádí, že mítinku se zúčastnilo 200 osob a „*všechno se odebrálo bez zadržení*“. V rozporu se zprávami je též popis žalobce, že demonstrace měla skončit ve 14:30 hod, kolem třetí pak mělo dojít k jeho zadržení. Dle zprávy Informace OAMP ze dne 15. 4. 2021 Protesty v únoru a březnu 2017, Události v G. 25. 3. 2017, byla demonstrace rozpuštěna organizátory již v 13:40 hod, pokud žalobce byl zadržen hned při odchodu z demonstrace, není pravděpodobné, že k jeho zatčení došlo až kolem třetí hodiny. Soud se ztotožňuje i se závěry žalovaného, že pokud byla demonstrace povolena (a tedy byli známí její organizátoři), není logické, aby žalobce mučili za účelem získání jmen organizátorů. Dále pokud žalobce tvrdil, že v parku při demonstraci bylo velké množství policistů, dokonce tolik, že obklíčili celou oblast, zároveň vypověděl, že na konci demonstrace sebrali a odvezli více lidí, jeví se jako velmi nepravděpodobné, že by takovéto následky akce unikly pozornosti tisku a pozorovatelů, ostatně i článek předložený žalobcem zadržení osob vyloučil. Soud zároveň doplňuje, že informaci o zatýkání dalších osob žalobce uvedl toliko při výslechu dne 14. 6. 2017, nikoli při doplňujícím pohovoru dne 17. 7. 2020, kdy naopak uvedl, že zadrželi jeho, o ostatních neví, nikoho neviděl. Žalobce nebyl žalovaným dotazován k vysvětlení tohoto rozporu, lze však předpokládat, že žalobce si události

přesněji pamatoval při pohovoru konaném necelé čtyři měsíce od tvrzených událostí, než při pohovoru, který se konal po více než třech letech.

27. Informace OAMP ze dne 15. 5. 2020 Politická a lidskoprávní situace, nástin vývoje od roku 2010, vztahy s EU, cituje zprávu Freedom House: „*Sociální protesty, které vypukly v únoru a březnu, přiměly úřady, aby opět spoléhaly na represivní postupy, aby zadusily disident obzvláště během druhé půlky protestů. Díky zlepšenému politickému klimatu a vztahům se západem ukázaly úřady původně zdrženlivost k protestujícím a bezpečnostní složky nerozehrnaly průvody a nezatkly mnoho účastníků demonstrací v únoru, i přestože protesty nebyly povolené.*“ Dále informace uvádí, že v březnu a dubnu došlo k zatýkání protestujících a situace se zmírnila až v červnu 2017. Právě zatýkání v březnu 2017 bývá označováno za největší represe od rozsáhlého zatýkání od prosince 2010. Soud neopomenul ani tyto informace, podrobnější zpráva Informace OAMP ze dne 15. 4. 2021 Protesty v únoru a březnu 2017, Události v G. 25. 3. 2017, však vysvětluje, že ve dnech 5. až 19. března měly demonstrace různého rozsahu proběhnout v celkem 14 běloruských městech (v Pinsku, Orše, Babrujsku, Rachačově, Minsku, Mohylevu, G....), v některých případech došlo k zásahům pořádkových jednotek, při protestech dne 15. 3. 2017 bylo zadrženo asi 100 účastníků v Minsku, Mohylevu a G. Dne 25. 3. 2017 největší protest proběhl v Minsku, kde úřady váhaly s povolením demonstrace do poslední chvíle, povolení nakonec vydáno nebylo, následně došlo k zásahům proti demonstrantům, včetně použití násilí. K zatýkání došlo již před touto akcí, asi 700 účastníků bylo zatčeno přímo při protestech. Podle dostupných informací byla velká část zadržených pouze neformálně zajištěna po dobu protestu, aniž by následovaly jakékoliv formální úkony, objevily se však informace o mučení některých zadržených.
28. Soud na základě těchto zpráv konstatuje, že v případě nepovolených demonstrací k zatýkání docházelo i dne 25. 3. 2017 (zejména v Minsku), ani v těchto případech však nic nenasvědčuje tomu, že by o řadové demonstranty měla policie další zájem. Tím méně je pravděpodobný zájem policie o žalobce z důvodu účasti na povolené demonstraci, a to ještě s časovým odstupem více než čtyř let (ke dni rozhodování soudu pak téměř šesti let). Zároveň ze zpráv je zřejmé, že dne 25. 3. 2017 v G. k zatýkání v souvislosti s povolenou demonstrací nedocházelo. Také lze uzavřít, že protesty a zatýkání v Bělorusku v březnu 2017 byly pozorovány a popsány, a to poměrně podrobně.
29. Soud má po zhodnocení těchto okolností za to, že žalovaný zhodnotil správně, že výpověď žalobce v části popisující události po demonstraci neobstojí.
30. Lze aprobovat i závěr žalovaného, že není důvod pro to, aby běloruská policie hledala žalobce kvůli jeho jedné účasti na povoleném mítinku a z tohoto důvodu jej opakovaně předvolávala. Žalobce doložil dva dopisy, k nimž uvedl, že dokládají zájem policie o jeho osobu, měly být doručovány dne 3. 8. 2020 a 17. 8. 2020, jeho matka obálky jen ofotila, neboť si policie oba dopisy zase odnesla, z důvodu, že je chtěla doručit do vlastních rukou žalobce. Žalobce tímto prokazoval, že jeho pronásledování je aktuální a stále hrozí. K tomuto žalovaný obstaral překlad obálek a z mezinárodně dostupné evidence zásilek zjistil, že v datech zmíněných žalobcem byly odeslány dvě zásilky, z nichž ta první byla doručena (ačkoli žalobce tvrdil, že oba dopisy byly matce poskytnuty pouze k vyfotografování, neboť policie je chtěla doručit přímo do vlastních rukou žalobce). Z překladu záhlaví obálek dále vyplývá, že dopisy byly odeslány Oddělením nuceného výkonu O. obvodu a L. obvodu, toto oddělení spadá pod

ministerstvo spravedlnosti a nikoli ministerstvo vnitra, kam spadají policejní složky (zjištěno z kopie webových stránek se strukturou instituce). Žalobce v žalobě tyto závěry žalovaného nenapadal a nerozporoval. Soud tedy shrnuje, že lze mít za to, že se dopisy s předloženými obálkami spíše týkají exekucí žalobce, o zájmu policie o jeho osobu z důvodu účasti na demonstraci dne 25. 3. 2017 nesvědčí, pokud jedna ze zásilek byla doručena, není soudu zřejmé, proč obsah nebyl žalobcem předložen, má-li nebezpečí pronásledování či vážné újmy prokazovat.

31. Žalovaný se nad rámec uvedeného také zabýval také otázkou, zda by žalobci hrozilo pronásledování či vážná újma v případě, že dne 25. 3. 2017 skutečně došlo k zadržení tak, jak žalobce popisoval. Žalovaný přitom shledal, že ani v případě, že k zadržení žalobce skutečně došlo, nelze shledat, že má odůvodněný strach z pronásledování či mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy. Žalovaný přitom zohlednil, že žalobce nebyl po svém propuštění do odjezdu z vlasti nijak policií kontaktován, byl mu s vědomím státních orgánů vydán cestovní doklad, ze zpráv o zemi původu žalobce nevyplývá, že by byl zvýšený zájem státních orgánů o osoby přítomné na povoleném mítinku v G. dne 25. 3. 2017. Městský soud má za to, že žalovaný se řádně vypořádal také s předvoláním žalobce, které měla policie ukázat jeho matce, z těchto obálek důvodnost obav žalobce z budoucího pronásledování nevyplývá, jak již soud vyložil výše. Žalovaný nepochybil, když na základě uvedených skutečností dospěl k závěru, že tyto dopisy byly žalobci zaslány z jiného důvodu, než je jeho účast na mítinku.
32. Informace o zemi původu žalobce jednoznačně potvrzují, že jsou odpůrci režimu vystaveni špatnému zacházení. Z vyjádření žalobce však nelze dospět k závěru, že by mu hrozila přiměřená pravděpodobnost pronásledování z důvodu jeho politických názorů. Z vyjádření žalobce nevyplývá, že by zastával určitý politický názor takovým způsobem, aby bylo možné předpokládat, že bude kvůli němu v zemi původu pronásledován. Z tvrzení žalobce vyplývá, že se během svého pobytu v zemi původu zúčastnil pouze jednoho povoleného mítinku v G. za zrušení daně vyměřené osobám, které v kalendářním roce odpracují méně než 183 dní. O konání mítinku se žalobce dozvěděl z internetu. V rámci pohovoru dne 17. 7. 2020 na otázku, co dělal na mítinku, žalobce uvedl, že si to přišel poslechnout. Namítá-li žalobce ve své žalobě, že jasně uvedl, že je členem opozice, nemůže s tím soud souhlasit, neboť v rámci řízení před žalovaným nic takového neuvedl, přičemž ani ve své žalobě tuto skutečnost kromě obecných tvrzení ničím nepodepřel. Naopak, na základě tvrzení žalobce nelze dospět k závěru, že by se intenzivně zajímal o politickém dění v Bělorusku a jakkoli se angažoval na politickém životě v zemi původu (kromě jedné účasti na mítinku).
33. Soud tak neshledal pochybení v závěrech žalovaného, zda žalobce má odůvodněný strach z pronásledování či mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy v případě návratu do Běloruska.
34. Městský soud s ohledem na výše uvedené má za to, že se žalovaný řádně věnoval tvrzením žalobce a dokladům ve správním spisu. Vyjadřuje-li žalobce pochybnosti o objektivitě podkladů vypracovaných státními institucemi České republiky, soud tyto pochybnosti nesdílí. Informace OAMP, které jsou podklady namítaného rozhodnutí, vycházejí z různých objektivních zdrojů a řádně vykreslují situaci v Bělorusku. Informace Ministerstva zahraničních věcí nepopisuje situaci v Bělorusku pozitivně, resp. jakkoli zaujatě. V zásadním bodě, který se týká skutečnosti, že dne 25. 3. 2017 nedošlo v G. v návaznosti na povolený mítink k zadržení, se tato informace nijak neliší

od informace, kterou obsahuje žalobcem doložený článek z internetu. Žalobce zároveň ve své žalobě nenavrhuje žádné další informace o zemi původu, které by skutečně zpochybňovaly objektivitu podkladů vypracovaných státními institucemi České republiky.

35. Městský soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že žalovaný nevycházel při rozhodování z dostatečně přesných a aktuálních informací. Co se týká přesnosti informací, žalobce neuvádí, v čem shledává nepřesnost informací shromážděných žalovaným. Informace OAMP ze dne 15. 4. 2021 se přitom adresně týká právě událostí v G. dne 25. 3. 2017. Co se týká aktuálnosti informací, žalovaný vycházel z informací z roku 2020 až 2021, které se věnovaly také vývoji v zemi po prezidentských volbách. Aktuálnost zprávy přitom není hodnocena pouze na základě data jejího vydání, ale podle toho, zda obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace popsaná ve zprávě se změnila (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, č. j. 45 Az 21/2016-55). Žalobce neuvádí, v čem měly být tyto zprávy neaktuální a v jakém smyslu mělo dojít ke změně situace v Bělorusku do vydání napadeného rozhodnutí.
36. Zástupce žalobce při jednání dále namítal, že od doby vydání napadeného rozhodnutí se situace v Bělorusku výrazně změnila, a to v souvislosti s vojenským konfliktem mezi Ruskou federací a Ukrajinou. Bělorusko v současné době vyvíjí větší tlak na oponenty a opozici tvrdě potlačuje. Jak již soud popsal výše, neshledal, že by žalobce zastával názory proti režimu a že by je nějakým způsobem projevoval, proto soud neshledal za nutné doplnit dokazování aktuálními zprávami o zemi původu. Z úřední činnosti soudu pak není známo, že by se obecná situace v Bělorusku změnila natolik zásadním způsobem, že by bylo nutné doplnit dokazování aktuálními zprávami o zemi původu, za účelem nového posouzení odůvodněného strachu z pronásledování.
37. Městský soud neshledal, že by v napadeném rozhodnutí chybělo odůvodnění nesplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Z rozhodnutí jednoznačně vyplývá, z jakých důvodů žalovaný neshledal podmínky pro udělení doplňkové ochrany žalobci za splněné. Žalovaný se zabýval všemi formami vážné újmy, jak je uvádí § 14a odst. 2 zákona o azylu, včetně nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Samotná skutečnost, že žalovaný při odůvodnění neudělení doplňkové ochrany ve vztahu k hodnocení určitého podkladu (dopisy od oddělení nuceného výkonu) odkazuje na předchozí část odůvodnění rozhodnutí, nezpůsobuje nezákonnost ani nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí.
38. Městský soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že se měl žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřit podrobněji k jednotlivým podmínkám pro udělení doplňkové ochrany a že tímto došlo k překročení správního uvážení žalovaného. Při hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany není prostor pro správní uvážení žalovaného. Žalovaný musí zohlednit veškeré okolnosti případu a posoudit, zda jsou v daném případě splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany, či nikoliv. Splní-li žadatel podmínky pro udělení doplňkové ochrany, žalovaný tuto ochranu udělí, přičemž nemá prostor pro správní uvážení. Žalovaný v případě žalobce neshledal, že žalobci hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, a to podle žádného písmene ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. Rozhodnutí v tomto ohledu řádně odůvodnil a soud v tomto ohledu neshledává nezákonnost ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

39. Poukazuje-li žalobce ve své žalobě na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně omezení správního uvážení, tak tato se netýká posouzení splnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany. V rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany má správní orgán prostor pro správní uvážení ve vztahu k posouzení udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, tj. z důvodů hodných zvláštního zřetele. Žalobce však nenamítá nesprávné posouzení otázky, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení tzv. humanitárního azylu.
40. K námitce žalobce, že se má v azylovém řízení postupovat v případě pochybností ve prospěch žadatele o udělení mezinárodní ochrany, městský soud uvádí, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89 v této souvislosti konstatoval, že *„[j]sou-li dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo, nebo mohlo by s ohledem na postavení žadatele ve společnosti, s přihlédnutím k jeho přesvědčení, názorům, chování atd., dojít, a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo či nemohlo by v budoucnu být, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl.“* Městský soud neshledal, že by v daném případě žalovaný neměl dostatek podkladů pro závěr, že žalobci reálně a bezprostředně nehrozí porušení jeho základních práv a svobod v případě návratu do země původu. V případě žalobce tedy nevznikly takové pochybnosti, které by odůvodňovaly postup „v pochybnostech ve prospěch žadatele“. Naopak, žalovaný řádně vysvětlil a podložil svůj závěr, z jakého důvodu není přiměřeně pravděpodobné, že bude žalobce pronásledován v případě návratu do země původu, a z jakého důvodu mu nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy. Městský soud se neztotožňuje s námitkou žalobce, že žalovaný nepřiměřeně požadoval prokázání výrazné pravděpodobnosti pronásledování žalobce v případě jeho návratu do Běloruska.
41. Žalobce dále namítal, že žalovaný neměl důvod v rozhodnutí uvádět, že nic nenasvědčuje tomu, že by byl žalobce v případě návratu do vlasti postižen za podání žádosti o mezinárodní ochranu, nebo zkoumat, zda je proti žalobci na území domovského státu vedeno trestní řízení. Soud neshledal, že by posouzení těchto otázek způsobovalo nezákonnost či nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Předně tuto argumentaci vznesl sám žalobce v řízení před soudem v žalobě proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany ze dne 1. 10. 2018 (jak vyplývá z rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 11. 2019, č. j. 4 Az 66/2018-28, bod 23). Žalovaný k posouzení otázky, zda žalobci hrozí postižení za podání žádosti o mezinárodní ochranu, dále přistoupil zřejmě z důvodu, že v některých zemích původu postižení za podání žádosti o mezinárodní ochranu skutečně hrozí. Ve vztahu k Bělorusku v minulosti také nebylo zřejmé, zda žadatelům z Běloruska nehrozí, že bude v případě jejich návratu do země původu aplikováno ustanovení trestního zákona o diskreditaci republiky. Z informací o zemi původu žalobce však již nyní jednoznačně vyplývá, že žadatelům z Běloruska bez dalšího nehrozí špatné zacházení z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu.
42. Městský soud dále neshledal důvodnými ani námitky, že žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nehodnotil shromážděné důkazy ve svém souhrnu, ignoroval podstatné důkazy pro posouzení žádosti a uvádí zavádějící informace o účelovosti, neodůvodnil rozhodnutí dostatečně, resp. jej odůvodnil v podstatě jako své předchozí. Tyto žalobní námitky zůstaly ve zcela obecné rovině, přičemž se s nimi městský soud mohl také vypořádat pouze omezeně. Městský soud přitom neshledal

rozhodnutí na základě těchto námitek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ani nezákonným.

43. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. ledna 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně